

Boot Camp námořní pěchoty během druhé světové války:

---

 usmcu.edu/Outreach/Marine-Corps-University-Press/MCH/Marine-Corps-History-Summer-2021/Marine-Corps-Boot-Camp-during-World-War-II-The-Gateway-to-the-Corps-Success-at-Iwo-Jima-MCH-Vol-7-Number-1-Summer-2021

[Přejít na hlavní obsah \(stiskněte Enter\).](#)

**NAŠE
OTISKY**

**MCU
PRESS**

**ROZDĚLENÍ
HISTORIE**

**UNIVERZITA NÁMOŘNÍCH
SBORŮ**

BIO AUTORA:

Jessica Anderson-Colon má bakalářský titul z Appalachian State University, Boone, NC, a magisterský titul z vojenské historie na Norwich University, Northfield, VT. Ráda by vděčně poděkovala za pomoc Johannes Allert, Dr. Earl J. Catagnus Jr. a JR Anderson.

Brána k úspěchu sboru na Iwo Jimě

---

od Jessicy Anderson-Colon

<https://doi.org/10.35318/mch.2021070103>

PDF PŘÁTELSKÉ TISKÁRNĚ

Anotace:

Byl úspěch námořní pěchoty na Iwo Jimě věcí vedení, statečnosti nebo základního výcviku? Tento článek zkoumá účinnost výcvikového tábora, náhradního výcviku a výcviku jednotek ve vztahu k úspěchu americké námořní pěchoty na Iwo Jimě. Během druhé světové války byly činy námořní pěchoty na Iwo Jimě chváleny, ale realita válečných potřeb nevyhnutelně zatížila kvalitu mužů určených pro službu. Důraz námořní pěchoty na základy během výcvikového tábora se však

ukázal jako nezbytná přísada pro vítězství. Kromě vedení nebo tradice tento článek tvrdí, že výcvikový tábor námořní pěchoty představoval základní bránu k úspěchu na Iwo Jimě.

Klíčová slova:

námořní pěchota, výcvikový tábor, druhá světová válka, pacifická kampaň, výcvik rekrutů, náhradní výcvik, Iwo Jima, 3d divize námořní pěchoty, 4. divize námořní pěchoty, 5. divize námořní pěchoty, V obojživelný sbor, ostrov Parris

Úvod

Hrdinství americké námořní pěchoty na Iwo Jimě bylo znovu a znovu chváleno v akademických i populárních dějinách.¹ To není překvapivé, protože více než čtvrtina všech čestných medailí námořní pěchoty z druhé světové války byla získána během akce na tomto malém sirném ostrově. Námořní pěchota čelila divoké japonské podzemní obranné síti, která nebyla nikdy předtím ani poté na takovém terénu spatřena, což mělo za následek více než 2 400 zabitých nebo zraněných námořních pěšáků první den útoku. Činnosti z 19. února 1945 upevnily dědictví námořní pěchoty a velebily operace na Iwo Jimě jako ikonické.² Uváděné příkladné bojové výkony a konečné dobytí Iwo Jimy vedly k předpokladu, že mariňáci, kteří zaútočili na ostrov, byli odborně vycvičeni.³ Kvůli návrhu, vysokému náhradovému poměru a potřebě pracovní síly na více místech války podtrhuje nedostatek času a kvalitních instruktorů spolu s nestandardními metodami, kde tyto předpoklady začínají pokulhávat. Není přesně jasné, jaký výcvik tito mariňáci absolvovali před tím, co Jeter A. Isely a Philip A. Crowl popisují jako „házení lidského masa na vyztužený beton“.⁴ V diskuzi chybí, jak byl sbor schopen hromadně vyrábět muže s využitím omezeného válečného plánu, aby fungoval pod silnou palbou a obrovskými ztrátami. Zkouška základního výcviku námořní pěchoty, výcviku záložních jednotek a výcviku jednotek

ukáže, že poslední dva byly nedostatečné. Operační zprávy, jako jsou zprávy od 3d Marine Division Reinforced: Iwo Jima Action Report a plánovací zpráva Task Force 56 G-3 pro Iwo Jima uvádějí, že vojáci nebyli důsledně v pokročilém stavu výcviku a výcviková aplikace byla nekonzistentní a nezměřitelný.⁵ Boot camp zůstal jediným neochvějným základním výcvikem, který získali vojáci mířící na Iwo Jimu.

Americká veřejnost rychle ztrácela morálku, když došlo na trvání druhé světové války. Válka zasáhla téměř každého jednotlivce tak či onak a těžké ztráty si vybraly daň na názorech veřejnosti na nutnost versus náklady spojené s dalšími pacifickými kampaněmi.⁶ Když začaly boje na Iwo Jimě, mariňáci zvedli z vrcholu hory Suribachi symbol naděje v podobě americké vlajky. To se stalo zdrojem povzbuzení pro vojáky bojující v Pacifiku a pro americký lid a jeho víru v US Marine Corps. Iwo Jima byla součástí původní japonské prefektury a případné dopadení by bylo velkým vítězstvím nejen pro americké odhodlání, ale také obrovskou psychologickou ranou pro Japonce.⁷ Ačkoli hrdinství námořní pěchoty okamžitě připomněl admirál flotily Chester W. Nimitz v březnu 1945, když řekl: „Mezi Američany, kteří sloužili na ostrově Iwo, byla neobyčejná odvaha běžnou ctností“, byly učiněny omezené pokusy rozebrat, jak „neobvyklá odvaha“ se mezi sbory stala takovou „společnou ctností“.⁸ Existuje několik podrobných zpráv o metodologii nebo strategiích pro vytvoření této vlastnosti, většinou jde o plány, cíle a konečné výsledky. Stipendium se zaměřuje na bitevní detaily operace Detachment, kódové jméno dané bitvě o Japonci ovládaný ostrov Iwo Jima a četné akty vlastenectví a loajality mezi mariňáky, ale postrádá hloubkovou analýzu toho, co přimělo mariňáky chovat se. tudy.⁹ Byla to základní indoktrinace získaná ve výcvikovém táboře, nebo lze více připsat výcviku získanému během předlodních cvičení? Jak námořní pěchota vycvičila muže, kteří se dobrovolně přihlásili nebo byli odvedeni, aby

měli tak neobvyklou udatnost, a lišil se výcvik námořní pěchoty od jiných složek služeb? Tato studie se bude potýkat s těmito otázkami a analyzovat základní výcvik námořní pěchoty, bojový výkon námořní pěchoty a individuální hrdinství poskytující srovnání, aby bylo možné určit zdroj úspěchu sboru. Tento článek tvrdí, že základní hodnoty vštěpované během základního výcviku stačily k překonání výzev, s nimiž se na Iwo Jimě setkali. V důsledku toho to bylo díky jejich iniciativě v boji malých jednotek, že bitva byla vyhrána.

Historiografie

Obecně platí, že hlavní témata zahrnující literaturu o Iwo Jimě spadají do tří základních kategorií: školení, plánování a realizace; bitevní vyprávění; a jednotlivé činy udatnosti. Většina zpráv komentuje vedení, účinnost nebo chybu zahrnující použití koordinovaných zbraní a obojživelnou doktrínu a její příspěvek k vítězství na Iwo Jimě.

V Pozemním výcviku námořní pěchoty ve druhé světové válce Kenneth W. Condit, Gerald Diamond a Edwin T. Turnbladh tvrdí, že časný úspěch námořní pěchoty byl způsoben výcvikem náborů prováděným v době míru. Condit, Diamond a Turnbladh, kteří napsali nebo upravili několik děl pro Historickou pobočku námořní pěchoty, se více zaměřují na objektivní předměty výcviku, které pomohly k úspěchům sboru během druhé světové války.¹⁰ Jejich zkoumání je založeno především na záznamech velitelství námořní pěchoty a škol námořní pěchoty. Každé hodnocení období a typů výcviku navrhuje doporučení a závěry na základě zpráv o následných akcích poskytnutých námořní pěchotou, jakož i analýzy autorů těchto doporučení a závěrů a přínosu retrospekce. I když jsou tyto autoři velmi podrobní, pokud jde o časové rámce a předmětové oblasti školení, nedokážou rozebrat metodologii používanou instruktory cvičení ani neuvádějí podrobnosti o tom, jak jsou rekruti trénováni v daném předmětu, opravy výkonu nebo režimy výuky, které ustanovily motto First to Boj a přezdívky jako kožené krky a ďábelští psi, které

zůstávají nedílnou součástí námořní pěchoty.¹¹

V operacích v západním Pacifiku se autoři George W. Garand a Truman R. Strobridge primárně zaměřují na vedení námořní pěchoty a na to, jak převedli své zkušenosti z první světové války do plánování Iwo Jimy. Svou argumentaci formulují počínaje odborností vůdců a plánovačů bitvy. Mnoho z těchto vůdců sloužilo v první světové válce a mělo bohaté zkušenosti s obojživelnou doktrínou. Garand a Strobridge tvrdí, že vítězství na Iwo Jimě bylo dosaženo díky pečlivému plánování a přípravě vedení, koordinaci podpůrných zbraní a pokročilému stavu výcviku. Garand a Strobridge prohlašují: „To, že mohl být ostrov vůbec dobytý s ohledem na sílu jeho obrany a ztráty, které utrpěli útočící mariňáci, je důkazem jejich odvahy, vysoce pokročilého stavu výcviku a solidnosti obojživelné doktríny, která se stala nedílnou součástí taktiky námořní pěchoty.¹² Tento argument je problematický kvůli nedostatkům při výcviku a operačních zprávách, které uvádějí, že vojáci nepostupovali ve výcviku důsledně, jak se uvádělo. Rovněž se dostatečně nezabývá těžkými ztrátami, které utrpěli důstojníci a velitelé během operací v Tichomoří, ani jak to ovlivnilo malé jednotky v nepřítomnosti jejich vedení.¹³ Většina zdrojů citovaných v operacích v západním Tichomoří jsou dopisy mezi veliteli a oficiálními zprávami námořní pěchoty, takže je pozoruhodné, že neúspěchy při výcviku nejsou podrobně diskutovány. Existuje možnost, že nesrovnalosti mezi zprávami a skutečnou připraveností vojsk byly pokusem autorů zamaskovat omezení, se kterými se setkalo vedení nebo síla, buď proto, aby se jevily jako neefektivní, nebo jako uznání válečných omezení. Naopak 3d Marine Division Reinforced: Iwo Jima Action Report uvádí, že stav bojového výcviku 28. a 34. náhradního konceptu byl shledán jako „velmi nedostatečný“ a na počátku roku byla prováděna pouze jednoduchá cvičení v pohybu z lodi na břeh. rozvrh tréninků.¹⁴ Bylo také hlášeno, že dva až čtyři týdny výcviku rekrutů tvoří plný rozsah jejich bojového výcviku.¹⁵ Sely a Crowl také hodnotím nedostatky námořní pěchoty, pokud jde o

obojživelnou doktrínu a implementaci. Systematicky přistupují k hodnocení role obojživelného výcviku a operací během druhé světové války a poskytují jeden z nejkompexnějších pohledů na přínos obojživelného válčení, který charakterizoval námořní pěchotu. Stejně jako mnoho historiků tvrdí, že „dobyť Iwo je klasickým obojživelným útokem zaznamenané historie“. ¹⁶ Isely a Crowl kromě Condit, Diamonda a Turnbladha kladou velký důraz na význam obojživelného výcviku prováděného před Iwo Jimou. Jejich diskuse věnují značnou část analýze taktiky přistání, obojživelných vozidel a koordinované podpory. Analýzy těchto autorů shrnují, jak obojživelná doktrína připravila cestu pro snadný útok na jakékoli silně opevněné ostrovy. Podle zprávy V. obojživelného sboru Landing Force o kampani na Iwo Jimě dorazily bitevní jednotky pozdě a nebyl dostatek času na jejich výcvik v jejich povinnostech na pobřeží nebo pro použití jako náhrady v rámci divize. Mnohé z předlodních zkoušek byly také nedostačující. ¹⁷ Občas chyběly traktory obojživelníků nebo kvůli přeplněné pláži během zkoušek z lodi na břeh nebyly vyloděny prapory a roty. ¹⁸ Během druhého lednového týdne roku 1945 prováděly 4. a 5. divize námořní pěchoty zkoušky u ostrovů Maui a Kahoolawe na Havaji, ale postrádaly realističnost, protože koordinovaná námořní a vzdušná společná palebná podpora byla stále ve filipínském regionu. Zkoušky na Mariánských ostrovech byly také narušeny počasím, které bránilo vylodění jakýchkoli jednotek. ¹⁹ Zatímco obojživelná doktrína připravila cestu, zkoušky byly nedostatečné a úspěšné přistání na pláži bylo pouze jedním prvkem útoku na Iwo Jimu.

Další neúčinnou strategií, kterou námořní pěchota používala, jak poznamenali Isely a Crowl, bylo použití náhrad v systému jeden za jednoho. Zpráva podaná 31. března 1945 od velitelství expedičních jednotek, Task Force 56, G-4 Report of Logistics Iwo Jima Operation, uvedla: „Před naloděním byli tito vojáci vycvičeni, aby byli s pravidelnými oddíly na pobřeží divize a během počáteční fáze útočné, měly fungovat jako obslužné jednotky pobřežní party po dokončení

jejich mise s pobřežní skupinou nebo na výzvu divizí byly uvolněny jako bojové náhrady za útočné jednotky.²⁰ I kdyby byli vysoce vycvičení, stále by se ukázalo jako náročné fungovat efektivně jako soudržný člen ozbrojených sil.²¹ Podle Condit, Diamonda a Turnbladha byl výcvik, který začal v prosinci 1942 v Replacement Training Depot zřízeném na Samoe, „daleko uspokojujivý. Instruktoři byli nezkušení a v několika případech nekompetentní. Harmonogramy nebyly připraveny předem a musely být každý den improvizovány v závislosti na dostupnosti vybavení.²² rekrutů vysílaných z náhradního výcvikového skladiště obdrželo zprávy podobné tomu předchozímu, které vydal velící generál 2. divize na atolu Tarawa. Zprávy uváděly, že jim chyběly znalosti týkající se jednoduché první pomoci nebo dezinfekce v terénu; jen málo náhradníků, pokud vůbec nějaké, kdy vykopalo liščí noru; a bojové střelbě bylo věnováno málo nebo žádný čas.²³ Tyto výsledky byly způsobeny vysokým počtem potřebných náhradních jednotek a nesrovnalostmi ve výcviku. Někteří nebyli schopni dokončit celý osmitýdenní plán a byli ihned po výcvikovém táboře posláni do divize. Potřeba pracovních sil vytvořila nebezpečnou situaci vysílání velmi nezkušených vojáků do bitvy. Navíc, kvůli datům nalodění a nekonzistentním plánům výcviku, by náhradní vojáci mířící na Iwo Jimu obdrželi pouze část nového výcviku zaměřeného na problémy s bunkry a ne na předchozí zaměření válčení v džungli.²⁴

Základní výcvik námořní pěchoty

V době míru trval výcvik všech rekrutů osm týdnů buď v námořním skladišti Parris Island v Jižní Karolíně nebo v San Diegu v Kalifornii. Výcvik zahrnoval základy vojenského života, včetně „kázně, vojenské zdvořilosti, nácviku těsného pořádku a vnitřní stráže“. ²⁵ Základem byla intenzivní fyzická kondice a důraz na zvládnutí pušky a přesnost na střelnici. Nový rekrut také obdržel „základní instrukce v pěchotních bojových předmětech, jako je kopání zákopů, používání bajonetů a granátů, chemická válka, čtení map a základní principy boje jednotek“.

²⁶ Počínaje 1. červnem 1939, před schválením navýšení prezidentem Franklinem D. Rooseveltem, se osmitýdenní plán zkrátí na čtyři týdny. Tento zkrácený výcvik zahrnoval dva týdny indoktrinace a základní instruktáž o způsobech námořní pěchoty. Výcvik zbraní by probíhal během týdne tři a čtvrtý týden by sestával z další výuky nebo předvádění jiných pěchotních zbraní. Jak se dalo očekávat, tento čtyřtýdenní tréninkový plán způsobil měřitelný pokles v kalibru rekrutů, kteří absolvovali výcvikový tábor. V lednu 1940, jakmile námořní pěchota dosáhla své síly 25 000, byl výcvik rekrutů zvýšen na šestitýdenní kurz (tabulka 1). Jakmile se Spojené státy připojí k válečnému úsilí, implementace výcvikového tábora námořní pěchoty bude pokračovat jen v boji podle omezeného a nevyzpytatelného plánu. I přes tento omezený rozvrh poskytovaly týdny strávené ve výcvikovém táboře nezbytný přechod z civilního do vojenského života. Tito rekruti možná nebyli v jednotce tak efektivní jako ti, kteří byli vyrobeni bez válečných potřeb, ale tato instrukce vytvořila základního mariňáka, který byl schopen přežít na bitevním poli. ²⁷ Zbytek byl trénink na pracovišti.

Po japonském útoku na Pearl Harbor zůstal námořní výcvikový tábor podobný obsahu jako výcvikový tábor vedený během krátkého období války. Další zvýšení bylo schváleno 16. prosince 1941, čímž se síla námořní pěchoty zvýšila na 104 000 vojáků. To vyžadovalo, aby sklady od prosince do února vycvičily v průměru 6 800 vojáků. Dne 1. ledna 1942 zavedly rekrutační sklady pětítýdenní výcvikový plán, ve kterém byly tři týdny stráveny na hlavním nádraží a následující dva týdny na střelnici. Když začal klesat počet členů, rozvrh se ustálil na sedmitýdenním kurzu 1. března (tabulka 2). Ve srovnání s mírovým výcvikem rekrutů byl nejpozoruhodnějším rozdílem zvýšený důraz na bojovou připravenost. Fyzická příprava byla změněna tak, aby zahrnovala kontaktní cvičení, jako je „box, zápas, judo, boj proti muži a plavání“. ²⁸V červenci 1944 vedení zavedlo další reformy, které umožnily námořní pěchotě stálý plán osmi týdnů výcviku s celkem 421

hodinami výuky, které zahrnovaly dalších 36 hodin výcviku se zbraněmi (tabulky 3 a 4).²⁹

Výcvikové organizace jiných složek služeb, jako je armáda, nefungovaly podobně jako námořní pěchota. Armáda od roku 1940 do roku 1945 uvedla 8,1 milionu vojáků. Aby toto rozšíření usnadnilo, ministerstvo války určilo mateřskou divizi k nově vytvářeným divizím. Tyto nové divize absolvovaly 13 týdnů základního výcviku v rámci 44týdenního výcvikového cyklu. 13týdenní základní výcvik zahrnoval 572 hodin výuky předmětů, jako jsou pochody a bivaky, individuální taktický výcvik, ruční granáty a bajonetový výcvik. Na základě hlášení velitelů a bojových zkušeností bylo potřeba změnit 13týdenní základní výcvikový plán jeho prodloužením na 17 týdnů v roce 1943. Nejpozoruhodnějšími změnami mezi 13 a 17týdenním výcvikovým plánem pro armádu byly zvýšení seznamování se zbraněmi z 0 na 46 hodin a fyzické přípravy z 15 na 40 hodin, resp. Během tohoto výcviku docházelo k přerušením kvůli jedinečné konkurenci v rámci armády. Ztratili vojáky armádního letectva, důstojnické školy kandidátů nebo armádního specializovaného výcvikového programu.³⁰

I když záměrem tohoto článku není porovnávat odvětví služeb a základní výcvikový/výcvikový tábor se službami poskytovanými během druhé světové války, existují určité podobnosti a rozdíly mezi základním výcvikem armády a výcvikovým táborem námořní pěchoty, které mohou být prodiskutován pro jasnost. Nelze však objektivně porovnat, zda výcvikový tábor jedné Služby lépe vybavil své rekruty pro bitvu nad tím druhým. Autor se domnívá, že k úspěchu námořní pěchoty na Iwo Jimě vedly ve skutečnosti subjektivní vlastnosti – esprit, bratrství, tradice a psychologické aspekty – výcvikového tábora námořní pěchoty, a proto by nemělo být srovnáváno v kontextu tohoto studie.

Armáda čelila během druhé světové války řadě unikátních překážek. Nejenže měla největší příliv odvedenců a dobrovolníků, ale také řídila integraci Národní gardy a čelila konkurenci specialit v rámci

armády, jako je armádní letectvo, škola kandidátů na důstojníky a armádní specializovaný výcvikový program. Podíl armády na celkové síle ozbrojených sil 12 350 000 byl 8 300 000. Námořní pěchota nečelila tomuto velkému přílivu jednotlivců k výcviku a nezažila významnou konkurenci pro specificky kvalifikované jednotlivce v rámci sboru.³¹

Další rozdíl lze nalézt ve výcvikovém táboře námořní pěchoty a armádních přijímacích střediscích. V armádních přijímacích střediscích nebo nástupních stanicích by nově zařazený voják absolvoval fyzickou a psychiatrickou prohlídku a poté se vrátil na další přijetí. Střediska pro přijímání rekrutů byla zodpovědná za „zpracování rekrutů, to znamená vydávání uniforem, jejich klasifikaci a směřování do náhradních výcvikových středisek, která byla spravována zvláštními složkami armády. V posledně jmenovaných zařízeních probíhal základní vojenský výcvik; a po jeho dokončení byli muži posláni do specializovaných škol.“³² Zamýšlený výcvik byl 44 týdnů. První čtyři týdny byly určeny pro organizaci a příjem personálu, poté následovalo 13 týdnů „skutečného školení“.³³ 13 týdnů základního výcviku bylo rozděleno do měsíčních úseků. První měsíc sestával z vojenské zdvořilosti, disciplíny, sanitace, první pomoci, čtení mapy, individuální taktiky a drilu. Druhý měsíc byl zaměřen na speciální výcvik, fyzickou kondici, kurzy bajonetu, střelnice a kurzy granátů. Poslední měsíc byl věnován zbrojním kvalifikacím a cvičení jednotlivců i čet.³⁴ Kvůli velkému počtu nových rekrutů plánovaných pro armádu potřebovala armáda více výcvikových středisek ve srovnání se dvěma (Parris Island a San Diego) potřebnými pro stanoviště výcvikového tábora námořní pěchoty. Výcvik byl také rozdělen do náhradních středisek, která byla pod vedením různých složek armády, jako je obrněná, pěchota a pobřežní dělostřelectvo.³⁵ Armáda hlásila, že došlo k problémům s „náhradami na cestě k operačnímu sálu. Odesláni jako jednotlivci, bez organizace jednotek nebo silného vedení, byli [y] přesunuti z jedné agentury do druhé – depa do přístavu, tranzit do

přijímacího depa a poté nesčetné množství zprostředkujících agentur v rámci divadla. Náhrady, které často trávily měsíce přepravou, fyzicky změkly, disciplína polevila a dovednosti erodovaly.“³⁶

Základní výcvik armády a výcvikový tábor námořní pěchoty zažily podobné boje během druhé světové války. Obě větve pociťovaly nedostatek instruktorů cvičení a musely stahovat často nezkušené instruktory.³⁷ Obě pobočky obdržely zprávy ze zámoří, v nichž se uvádělo, že náhradníci „byli shledáni s malým nebo žádným výcvikem v pokročilé škole vojáka, strážní službě, používání a péči o výstroj, zbraně“ atd.³⁸ Vojáci i mariňáci hlásili, že dostali méně než nahlášená nebo přidělená délka základního výcviku/výcvikového tábora před vstupem na dějiště války.

Předměty výuky a obtíže, se kterými se setkali během základního výcviku armády a výcvikového tábora námořní pěchoty, si nebyly nepodobné. Neexistuje však žádný způsob, jak objektivně porovnat základní výcvik armády s výcvikovým táborem námořní pěchoty během druhé světové války kvůli válečným potřebám, návrhu a jakýmkoli chybám v hlášení. Je také nemožné s jistotou tvrdit, že jedna pobočka připravovala své rekruty úspěšněji než druhá. V citovaných zdrojích a dalších primárních dokumentech týkajících se rozvrhů a dokumentů základního výcviku armády chybí diskuse o psychologii a metodologii toho, jak byl mezi armádními rekruty ustaven a udržován požadovaný výsledek espritu a výsledná efektivita na bojišti. Právě tato psychologie, metodologie, tradice a ustavení esprit de corps zkoumané během výcvikového tábora námořní pěchoty je podle autora klíčem k úspěchu mariňáků, kteří bojovali na Iwo Jimě.

Týdenní plány výcvikových táborů nabízejí kvantitativní informace o tom, jak byli mariňáci vycvičeni, ale existuje jen málo zaznamenaných důkazů, které by obsahovaly základní filozofii použitou k dosažení psychologického posunu z civilu na námořní pěchotu. Rekruti, dobrovolníci a branci se pohybovali od poslíčka a

lesníka až po univerzitního fotbalistu a kravaře. Úkolem instruktora cvičení námořní pěchoty bylo zbavit každého civilistu „jeho identity, když se učí vrtat, střílet a především, jak se podřídit celkovému účelu vyhrát válku“. ³⁹ „Boot Camp“, publikovaný v Leatherneck v květnu 1942, poskytuje příklad toho, co obecně obnášel sedmitýdenní výcvikový program rekrutů (tabulky 1 a 2). Ráno prvního týdne začínala kalistenikou ve zbrani a cvičením zblízka bez pušek. Odpoledne mariňáci navštěvovali přednášky, vykonávali policejní práci a cvičili přísnější cvičení nebo boondocking. Boondocking je popisován jako cvičení v těsném pořádku prováděné v písku nad kotníkem rekruta.⁴⁰ Desátník Gilbert P. Bailey vysvětluje „policing-up“ v Boot: A Marine in the Making jako způsob, jak se instruktor cvičení vypořádá s psychologickou hierarchií přítomnou při válce přinesla různorodou skupinu mladých rekrutů. Disciplína a soudržnost jednotek spoléhaly na spolupráci mladých rekrutů, aniž by se navzájem podceňovali kvůli socioekonomickému postavení. Bailey věřil, že sdílené útrapy a všední úkoly byly určeny ke spojení skupiny, takže „se cítíte jako jeden z chlapců, který není zatraceně příliš dobrý na to, abyste mohli bojovat“. ⁴¹Analýzou článků publikovaných během předválečných a raných válečných let, které se týkají plánů, činností nebo předmětů, léčby a metodologie nebo psychologie používané během výcviku námořní pěchoty v letech 1942 až 1944, spolu s osobními memoáry, podrobnosti (nad rámec spočítatelných hodin a o tom, jak byli rekruti trénováni, aby pracovali jako skupina a upevnili si své hrdé místo v námořní pěchotě, jsou osvětleny. ⁴²

Tabulka 1. Šestitýdenní plán výcviku: Recruit Depot, Parris Island, 1940

1st, 2d, and 6th Weeks*

Major subjects	Hours
Drill	45
Indoctrination and military courtesy	8
Interior guard	7
Bayonet training	6.5
Inspections	3
Review of instruction	4
Field training <i>Includes: Marches, scouting, patrolling, tenting, first aid, sanitation, chemical warfare, combat principles, etc.</i>	36

(*) 13th – 30th days conducted on range; includes: instruction, demonstrations, fires, with grenade, rifle grenade, .22-cal. rifle, .30-cal. rifle, .45-cal. pistol, BAR, machine gun. No training-hour breakdown available.

Zdroj: Pozemní výcvik námořní pěchoty ve druhé světové válce (Washington, DC: Historical Branch, G-3, Headquarters Marine Corps, 1956), 17

Tabulka 2. Sedmitýdenní plán výcviku: Recruit Depot, San Diego*

Major subjects	Hours
Physical training	10.5
Drill	44
Interior guard	9
Guard	2
Military courtesy	3
Bayonet instruction	8
Musketry	2
Rifle instruction	3
Field training <i>Includes: Patrolling, scouting, hikes, marches, signals, first aid, chemical warfare, cover and concealment, combat principles.</i>	72
(*) 1st – 8th days at depot, 19th – 36th at range, and 37th – 42d at depot. (**) Unfortunately, the schedule did not include a breakdown of range instruction hours. (1Dec41, 7 wks schdl, RD, MCB, SD, 1975-60-20-10.)	

Zdroj: Pozemní výcvik námořní pěchoty ve druhé světové válce, 22.

Tabulka 3. Navrhované osmitýdenní plány (reformy z roku 1944)

Subject	Number of hours	
	San Diego	Parris Island
Arms and equipment		
M-1 rifle mechanical training	3	4.5
M-1 carbine mechanical training	1	Note 1
Hand and rifle grenades	4	Note 1
Infantry pack	3.5	4
Bayonet	19.5	17
Chemical warfare	4	3
Infantry drill	22	49
Interior guard duty	8	9
Marches, camps, bivouacs	5	10.5
Military courtesy	10	7
Military sanitation	10	7
Organization, classification, indoctrination	22.5	9
Parades and ceremonies	2.5	0
Physical training	40	38
Rifle range instruction	112	147.5
Protective measures	4	0
Use of compass and maps	3	0
Care and marking of equipment and clothing	1	0
Inspections	24.5	13
Shelter tents	1	4
Combat principles (squad)	4	5
Technique of rifle fire	1	2.5
Individual emplacements	3	0
Note 1: These subjects probably covered at rifle range.		

Zdroj: Pozemní výcvik námořní pěchoty ve druhé světové válce, 171.

Při posuzování vztahu výcvikového tábora k celkové efektivitě námořní pěchoty na Iwo Jimě byly prvky disciplíny a výcviku základními prvky při překonávání výzev na bojišti. Cvičení instruktoři byli přísní, rychle opravovali a očekávali především disciplínu. Generálmajor ve výslužbě Walter Greatsinger Farrell navštívil Parris Island mezi srpnem a říjnem 1917 a poznamenal, že jeho

„lektoři cvičení nosili ,naklápěcí hůlky vyrobené z násad a používali je volně‘. ⁴³ William Manchester, autor knihy Goodbye Darkness, který se na jaře 1942 zúčastnil výcvikového tábora, řekl, že je běžné vidět instruktora cvičení, jak muži krvácí z nosu. ⁴⁴ Navzdory tomu Robert Leckie v *Helmet for My Pillow* tvrdí, že „muž, který to má nejdrsnější, je muž, kterého je třeba nejvíce obdivovat. . . což jsme očekávali, k čemu jsme se přihlásili.“ ⁴⁵ Velký důraz byl kladen na otcovského instruktora cvičení a malá averze k „přísným fyzickým trestům“. ⁴⁶ Generálmajor Farrell poznamenal, že „když se mnou skončili, znal jsem význam okamžité poslušnosti a chápal jsem důležitost loajality nahoru i dolů“. ⁴⁷ Eugene B. Sledge, který se zúčastnil výcvikového tábora v roce 1943, poznamenal, že jeho instruktor cvičení, desátník TJ Doherty, byl „přísný disciplinár, naprostý realista ohledně naší budoucnosti a absolutní perfekcionista oddaný dokonalosti“. ⁴⁸

Bylo to spoléhání se na přísnou disciplínu, okamžitou poslušnost a loajalitu, co poskytlo kosterní strukturu a svaly námořníkům k plnění jejich povinností na Iwo Jimě. Bez schopnosti rychle reagovat a bez otázek plnit rozkazy, mnozí možná zůstali ve svých zákopech nebo nebyli schopni postoupit na pozice, někdy bez vedení vedení. ⁴⁹ Mariňáci, kteří se účastnili 2. světové války, byli zvyklí na drsné zážitky a věřili, že úskalí výcvikového tábora je připravilo na to, aby odolali psychickým a fyzickým výzvám, které zažili během války.

Po ukončení výcviku na hlavní stanici nabízela střelnice tolik potřebnou úlevu od cvičení, ale fungovala v jiné kapacitě pro změnu rekruta na mariňáka. Jak později napsal desátník Bailey: „Nejzávažnější pravidla – každý mariňák musí být potenciálním bojovníkem. Musí vrtat; musí střílet.“ ⁵⁰ desátník Bailey plně podporoval všechny mariňáky, aby se stali efektivními střelci, a prohlásil: „Nápad funguje, zachraňuje životy.“ ⁵¹ Na střelnici proto stříleli do rekordu i stolní povinnosti a kuchaři. První týden na střelnici byl věnován „zaklapávání“, „naučení se správného nastavení zaměřovače, mačkání spouště, vyvolávání výstřelů“ a dalším

základním principům. ⁵²Dokonce i práce s terčí pod „buttmasterem“ sloužila svému účelu. Ostrá munice střílejší nad hlavou se nakonec stala běžnou, takže neodváděla pozornost vojáků od jejich cíle ve válečném dějišti. EB Sledge shrnul zkušenosti z náborového skladu námořní pěchoty a napsal: „V té době jsme si neuvědomovali ani nedoceňovali skutečnost, že disciplína, kterou jsme se učili při odpovídání na rozkazy ve stresu, by později v boji znamenala rozdíl – mezi úspěch nebo neúspěch, dokonce i život nebo smrt.“ ⁵³

Historická literatura posuzuje hodinové a týdenní rozvrhy, stejně jako předměty a dovednosti, které je třeba zvládnout ve výcvikovém táboře, ale psychologické aspekty a specifické metody používané k dosažení tohoto měření úspěchu se zkoumají jen minimálně. ⁵⁴ Pozemní výcvik námořní pěchoty ve 2. světové válce věnuje 2. kapitolu výcviku náborů a poskytuje osmitýdenní rozpis mírového výcviku, jako jsou základy vojenského života, základní instrukce v boji pěchoty, principy boje v četách a další. Sleduje také změny ve výcviku rekrutů na začátku druhé světové války, uvádí seznam hodin, jako je požadovaných 147 hodin výcviku na střelnici na ostrově Parris ve srovnání se 112 hodinami výcviku na střelnici v depu v San Diegu a požadovaných pochodů do a ze sortimentu. ⁵⁵ Tyto hodinové záznamy a seznamy školení však neuvádějí podrobně, jak bylo těchto předmětů dosaženo. ⁵⁶ Mnoho historiků cituje veterány, aby demonstrovali tyto pocity, ale neposkytli žádnou analýzu příčiny a následku. Zkoumání psychologických aspektů výcvikového tábora ukazuje, že výcvik v boji proti muži připravil mariňáky na to, že nepřítel spadne do liščí nory; neustálé zahánění je připravilo na terén, se kterým se setkají na Iwo Jimě, a vštípilo jim mentální sílu plahočit se; a bajonetové cvičení je vycvičilo, jak zabíjet v těsné blízkosti. Tyto útrapy, bezesné túry, opakování tradice námořní pěchoty a spoléhání se na jejich kohortu byly součástí metodologie používané k indoktrinaci étosu námořní pěchoty. I když je výcvikový tábor ceněn jako odrazový můstek k

propracovanějšímu výcviku, je podceňován pro vytváření étosu, povinností a bojového ducha mariňáků, které jsou tak zásadní pro úspěch Iwo Jimy.

Náhradní školení

Po dokončení výcviku v rekrutovacím skladu na Parris Island nebo v San Diegu zamířili noví mariňáci ke svým přiděleným jednotkám; ale během druhé světové války si vysoká míra obětí a rychlost pacifických kampaní vyžádaly přesun některých vojáků do náhradních skladišť. Díky zkušenostem získaným v předchozích kampaních bylo novým rysem operace Iwo Jima nasazení náhradních praporů a jejich připojení k 3d, 4. a 5. divizi námořní pěchoty, které měly být použity v útočné lodní dopravě. Před naloděním bylo záměrem vycvičit vojáky tak, aby se během počáteční fáze útoku hladce začlenily do pravidelných pobřežních oddílů divize a na výzvu divize byly uvolněny jako bojová náhrada v rámci útočných jednotek.⁵⁷ Dne 1. září 1943 se první náhradní výcvik pěchoty skládal ze dvou týdnů fyzické přípravy. Krátce poté zahájily následující prapory osmitýdenní kurz, který zahrnoval 68 hodin základního výcviku, 97 hodin taktického výcviku a 171 hodin technického výcviku (Browning Automatic Rifle [BAR], kulomet, puška, minomet a zpravodajství).⁵⁸ Po výcviku poddůstojníků by tito mariňáci obvykle dostali instrukce, které prohlubovaly dovednosti a technické znalosti ve specifické oblasti.⁵⁹ Náhradní výcvik byl nekonzistentní a nepodporoval soudržnost jednotek a válečné potřeby představovaly tlak na další výcvik, který se dostal po výcvikovém táboře.

V reakci na zprávy vrácené z Pacifiku, které uvádějí, že náhrady nebyly připraveny, se výcviková střediska pokusila změnit realismus náhradního výcvikového kurzu. V srpnu 1943 byl přidán kurz bojové reakce, stejně jako plavání, polní asanace a demolice.⁶⁰ Tento rozvrh školení byl rozdělen do dvou čtyřtýdenních období. První čtyři týdny byly věnovány základnímu individuálnímu výcviku se zbraní a

individuální a četní technické a taktické přípravě. Během druhého období výcvik zahrnoval útočná a obranná cvičení malých jednotek ve válce v džungli. Harmonogram byl znovu upraven, když velící generál 2. divize poznamenal, že náhrady, které obdržel za Tarawu, byly „nanejvýš neuspokojivé“. ⁶¹Až 21. července 1944 náhradní výcvik vynechal válčení v džungli a nahradil je problémy s bunkry, zdůrazňující útoky na silně opevněné ostrovy. Jen velmi málo náhradníků by dostalo tento nový výcvik v době, kdy se nalodili na Iwo Jimu. Náhradní výcvik měl poskytnout další zkušenosti nad rámec výcvikového tábora, prohlubující dovednosti mariňáků, ale akční zprávy odporují předpokladu, že náhradní výcvik udržoval odbornost a mistrovství ve specializaci jednotky potřebné pro náhradní jednotku. Zprávy uváděly, že instruktoři jsou nezkušení, že každý instruktor používá jedinečné metody a že rozvrh školení je nespolehlivý. Jako instruktoři pěchoty byli upřednostňováni bojoví veteráni, což však bylo obtížné dosáhnout, protože bojových veteránů bylo v poli také naléhavě zapotřebí. ⁶²

Výcvik jednotky

Posouzení výcviku jednotek 3., 4. a 5. divize námořní pěchoty, vedené od aktivace (reaktivace) po nalodění, poskytuje úplnější obrázek o tom, co tato dodatečná zkušenost poskytla v rámci přípravy na bitvu na Iwo Jimě. 3D divize byla reaktivována 16. června 1942 v Camp Lejeune v Severní Karolíně a tvořili ji většinou rekruti, kteří se zúčastnili výcvikového tábora na Parris Island v Jižní Karolíně. ⁶³ V květnu 1943 divize opustila New River a dorazila na Samou, kde se velitelé jednotek zaměřili na výcvik malých skupin s osmiměsíčními intenzivními polními cvičeními. V srpnu byly jednotky 3. divize umístěny na Guadalcanalu, aby nacvičily operaci Bougainville. Počínaje 1. listopadem 1943 strávila divize dva měsíce bojem proti silnému japonskému nepříteli u Bougainville. ⁶⁴ Divize byla schopna implementovat některé lekce získané z Guadalcanalu, jako je

individuální maskování (obarvení jejich bílých nátělníků na zeleno, nanášení zelené a žluté barvy na výstroj a uniformu a použití rostlinného prášku k obarvení kůže na zeleno). Po akčních zprávách to uznalo jako důležitý faktor při snižování počtu obětí.⁶⁵ Po předání velení v lednu 1944 se divize vrátila na Guadalcanal a zahájila výcvik na další kampaň.

Poslední fázi jejich výcviku před naloděním na Guam strávili na palubách lodí nácvikem vylodění po dobu devíti dnů. Bohužel většina pěších praporů utrpěla těžké ztráty během bitvy na Guamu a mnoho vojáků mířících na Iwo Jimu bylo složeno hlavně z náhradníků přijatých krátce před naloděním.⁶⁶ Jakmile byla divizi přidělena mise, začali trénovat různé fáze, kterými by záložní jednotka prošla při vylodění a přesunu do útočné role. Neprovedli nácvik útočného přistání, protože se nepředpokládalo, že bude divize v této funkci využita. Bojový výcvik 28. a 34. náhradního draftu byl shledán velmi nedostatečným, takže v reakci na to byl jejich výcvik věnován výcviku jednotlivců a malých jednotek. Výcvik malých jednotek zahrnoval simulaci útoku a snížení postavení pomocí plamenometu a raketometu. V posledním prosincovém týdnu 1944 se k divizi, jejíž výcvikový status skládal pouze ze dvou až čtyř týdnů výcviku rekrutů, připojili dva náhradníci.⁶⁷ Dodatečný výcvik realizovaný po výcvikovém táboře se potýkal se ztrátami z předchozích střetnutí, nedostatkem vybavení a nesrovnalostmi ve výcviku v rámci záložních jednotek. Náborový výcvik byl stále hlavním výcvikem všech mariňáků mířících na Iwo Jimu.

Výcvik 4. divize námořní pěchoty byl podobný jako výcvik 3. divize námořní pěchoty. V lednu 1943 strávilo 23d Marines 15 dní nácvikem obojživelných manévrů v Chesapeake Bay. Většina jejich výcviku od září 1943 do ledna 1944 zahrnovala obojživelné cvičení. Zatímco byli umístěni v Camp Pendleton, Kalifornie, prováděli nácvik bajonetu, kondiční túry, nácvik střelby na pohyblivý cíl, útoky na krabičky, přistání na gumových člunech a bojové plavání. Dne 21. ledna 1944

většina divize zakotvila u Maui na Havaji. Do 22. ledna konvoj odešel a zamířil k Marshallovým ostrovům, aby zaútočil a dobyl ostrovy Roi-Namur. Do Camp Maui se vrátili koncem února, ale 13. května nakládání vojsk skončilo a 4. divize zamířila na Saipan.⁶⁸ Vojáci pak měli dorazit do Tinianu 24. července a vrátit se na Maui do 14. srpna. Období na Maui mezi návratem z Tinianu a odjezdem na Iwo Jimu bylo stráveno zotavováním, pěší turistikou, cvičením na střelnici, cvičením s živými granáty a také používáním armádních zařízení, jako je infiltrační kurz, výcvikové středisko v džungli a vesnice. bojový kurz.⁶⁹ Během 15.–30. listopadu prováděla 4. divize obojživelná cvičení v oblasti Maalaea Bay na Maui. Bojové nasazení divize poskytlo vojákům praktické zkušenosti, pozorování toho, jak nepřítel operuje, a spolupráci jako jednotka, ale také to stálo svou cenu. Na Saipanu a Tinianu zaznamenali 6 400 obětí, což si vyžádalo více náhradních vojáků a zdrželo zásobování materiálem pro Iwo Jimu. Divize konečně obdržela své organické náhrady 22. listopadu, ale nalodování začalo až o 36 dní později. Náhradním jednotkám tak nezbyl čas na úspěšnou integraci do divize nebo dosažení jakéhokoli významného potřebného výcviku souvisejícího s operací.⁷⁰ Mezery v jednotkách byly většinou zaplňovány náhradními jednotkami nebo jednotkami přímo z výcviku rekrutů. Jejich umístění, nejdále od cíle, také vyžadovalo, aby se vypravily dříve než ostatní divize. S divizí složenou z bitvami unavených veteránů, náhradníků a námořní pěchoty přímo z výcvikového tábora nebyla zkušenost s příchodem na Iwo Jimu standardizovaná, s výjimkou výcviku rekrutů na Parris Island nebo San Diego. Díky tomuto společnému elementárnímu výcviku byla tato pestrá síla námořní pěchoty stále schopna účinně fungovat proti Japoncům na Iwo Jimě.

5. divize námořní pěchoty byla aktivována 11. listopadu 1943 a zahájila výcvik čety, čety, roty, praporu a pluku krátce po 8. únoru 1944, kdy velitel divize generálmajor Keller E. Rockey zadal kompletní plán výcviku. Tato divize byla vytvořena s operací Detachment jako

jejím bezprostředním cílem a zcela nevyzkoušená v bitvě. Primárním výcvikovým cílem přiděleným 5. námořní pěchotě podle hlavního plánu výcviku bylo seznámení jednotlivých mariňáků s válečnými nástroji (pušky, karabiny, pistole, BAR, kulomety, tanky a dělostřelectvo). Jakmile mariňáci pochopili své jednotlivé zbraně, pěšáci začali operovat v palebných týmech a cvičili se v útočné taktice čet a čet. V dubnu 1944 velitelé rot vzali své jednotky do pole na výcvik jednotek, který sestával z nácviku střelby s ostrou municí, předstíraných nočních operací, taktických pochodů a třídních bivaků.⁷¹ Od 1. srpna do 30. září 1944 divize vstoupila do jednotky výcviku vojsk pod velením brigádního generála Harryho K. Picketta, která měla cvičit námořní pěchotu ve standardech obojživelného boje. Článek publikovaný v Marine Corps Gazette v srpnu 1944 popisoval výcvik jednotek, který zahrnoval cvičení operací při vylodění, suché makety, mokré makety, nácvik přistávání na výsadkovém člunu, nákladní síti a výcviku vylodňovacích člunů. Dokončení dvoutýdenního aktivního výcviku bylo zakončeno skutečnými přistávacími cvičeními se zásobami i bez nich.⁷² Podobně jako u ostatních divizí by se tohoto kurzu mohlo zúčastnit jen několik vojáků, kteří se účastnili útoku na Iwo Jimu. 12. srpna generálmajor Rockey a 5. námořní pěchota odpluli do tábora Tarawa na Havaji. Jakmile byli na palubě lodi, schopnost provádět praktický výcvik se zmenšila a mariňáci byli zredukováni na provádění kalisteniky, inspekcí, lodních cvičení a zpravodajských instruktáží. V táboře Tarawa zahájili revizi základního vylodění malých jednotek a výcviku týmu a boje, který trval do konce roku 1944 a vyvrcholil obojživelnými manévry.

16. prosince odjela 5. námořní pěchota do Pearl Harboru, aby nacvičila vzlety a přistání na přistávací lodi, tanku (LST), a 10. ledna 1945 byla celá divize na vodě. Další zkoušky byly provedeny na Maui ve formě nácviků vylodění a přistání plavidla na plážích, běhu na břeh a následného nalodění. 11. února dosáhla 5. námořní pěchota Saipanu s jednodenní zkouškou invaze; útočné vlny však nebyly

vysazeny.⁷³ Během druhého únorového týdne poslední zkoušky na Marianských ostrovech zahrnovaly lodě a letadla, Task Force 52, a Gunfire and Covering Force, Task 54. To mělo především otestovat koordinaci mezi podpůrnou a útočnou silou.⁷⁴

Učenci kladou velký důraz na to, jak dobře schéma obojživelného výcviku připravilo mariňáky na Iwo Jimu, a pro mnoho mariňáků to byly poslední zkoušky prováděné před naloděním.⁷⁵ Japonci však nezaútočili na námořní pěchotu po přistání, jak se očekávalo. Existovala další omezení týkající se obojživelného výcviku prováděného v předlodní fázi výcviku. Zpráva AV obojživelného sboru vyprávěla o dvou úplných zkouškách v havajské oblasti se všemi dostupnými hlavními prvky Společných expedičních sil. V první zkoušce se přiblížilo k vylodovacím plážím, ale žádné jednotky nebyly vyloděny.⁷⁶ Zpráva velícího generála Gravesa B. Erskina ze dne 13. května 1945 veliteli generálu Alexandru A. Vandegriftovi ohledně výsadkových sil V. obojživelného sboru uvedla, že zkoušky konané v oblasti Havaje ve dnech 11.–18. ledna byly nedostatečné kvůli absenci obojživelné traktory. Dva prapory nákladních tahačů a jeden prapor obrněných obojživelníků absolvovaly pouze dva dny výcviku s jednotkami.⁷⁷ 4. tankový prapor nebyl přítomen z důvodu opožděného nakládání vylodovacích lodí, středních (LSM) a nebyly vypuštěny žádné obojživelné DUKW s pohonem šesti kol (oficiálně označované jako výsadkové vozidlo, kolové) z důvodu potřeby zabránit korozi a znehodnocení předbité munice. LST nebyly kvůli podmínkám útesu vysazeny na pláž.⁷⁸

Výměna a výcvik jednotek poskytovaný námořní pěchotě před Iwo Jimou byl sporadický a různorodý. Abychom shrnuli výcvik jednotky výše: 28. a 34. náhradní návrh 3D divize byl nedostatečný v bojovém výcviku a další náhradníci absolvovali pouze dva až čtyři týdny výcviku rekrutů. 4. divize zaznamenala během svého výcviku těžké ztráty a výcvik vedený po listopadu 1945 se týkal převážně obojživelníků. Divize sestávala většinou z náhradníků nebo vojáků přímo z

výcvikového tábora. 5. divize se během léta 1944 intenzivně soustředila na obojživelný výcvik, ale když došlo na závěrečné cvičení, chybělo vybavení a vojáci se nevysadili. V době Iwo Jimy náhradní drafty „připojené k 5. námořní divizi, 27., absolvovaly osm až deset týdnů výcviku a 31. pouze pět až šest týdnů. 3D Replacement Draft absolvoval pouze čtyři z předepsaných 12 týdnů pěchotního výcviku a 28th [Marines] odjela do Pacifiku s nedostatky ve výcviku téměř u všech pěchotních předmětů.⁷⁹ Většina hlášení velitelů divizí uvádí, že jejich jednotky byly při nalodění v uspokojivém výcvikovém stavu, ale hlášení o připravenosti jednotek k akci se liší.⁸⁰ Náhradní vojáci, vysoká míra obětí, nedůslední instruktoři a revolvingové operace v Pacifiku zúžily příležitost pro mariňáky určené pro operaci Iwo Jima, aby se účastnili a těžili z těchto dodatečných výcvikových příležitostí.

Námořní bojový výkon na Iwo Jimě

Byly zahájeny plány na vyloďení 4. divize námořní pěchoty pod vedením generálmajora Cliftona B. Catese a 5. divize námořní pěchoty pod vedením generálmajora Rockeyho na Iwo Jimě ráno 19. února 1945. 3. divize námořní pěchoty pod velením generálmajora Gravesa B. Erskine zůstane jako záloha expedičních jednotek.⁸¹ Admirál flotily Nimitz odhadl, že v rukou námořní pěchoty bude dobytí Iwo Jimy trvat 14 dní. Jakmile budou na břehu, měli mariňáci pokračovat v úkolech, které jim byly přiděleny, jeden pluk 5. divize námořní pěchoty k dobytí Mount Suribachi a 4. divize námořní pěchoty bude pokračovat na letišti Motoyama č. 1. Očekávalo se, že těchto cílů bude splněno 1. dne a poté měly konsolidované síly jet na sever přes náhorní plošinu Motoyama.⁸²

Informace v dokumentech zachycených ze Saipanu naznačovaly, že mariňáci by měli očekávat, že se setkají s pokusy nepřítele zničit jejich síly dříve, než zřídí předmostí, nicméně první vlna se setkala se zanedbatelným odporem. Nepřítel se nepokusil o velký protiútok, ale

místo toho zůstal skrytý v silně opevněných pozicích. Dříve poskytnuté informace o konzistenci písku byly také nesprávné. Po přistání mariňáci zjistili, že se skládal z volného, hrubého sopečného popela, který bránil většině pohybu džípů nebo tanků a potápěl lidem nohy až po kotníky. Když se jednotky dostaly za první terasu, byly sežehnuty palbou z kulometů a pušek a současně byly zasaženy minometnou a dělostřeleckou palbou. Vlny přistávaly v pětiminutových intervalech, ale vozidla byla poškozena, zničena nebo uvízla, což ztěžovalo vykládání následujících vln. Po postupu pouze 150–300 yardů byl pohyb omezen. V poledne byla reakce nepřítele obrovská.⁸³

příslušníkům námořní pěchoty z 23. pluku námořní pěchoty, 4. divize námořní pěchoty, se nějakým způsobem podařilo zatlačit své linie k základně letiště, zatímco 25. pluk námořní pěchoty držel krok směrem na sever. Čtvrtá divize námořní pěchoty ve druhé světové válce rozšiřuje použití slova „nějak“ jako „vágní slovo, které lze vysvětlit pouze v pojmech nesčetných aktů individuální statečnosti působících v rámci kolektivní vůle celé jednotky“.⁸⁴

Enormně vysoké ztráty a ztráty vybavení, munice a zásob, kromě nepřetržité japonské palby, dále brzdily postup všech zúčastněných divizí. Mariňáci na Iwo Jimě se 36 trýznivých dní plahočili na tom „d'áblově hřišti“ a likvidovali neúnavné skryté japonské síly.⁸⁵ Útok na Iwo Jimu se neuskutečnil tak, jak si plánovači představovali. Terén se ukázal být výrazně obtížnější, zvýhodňoval obránce a útočícím mariňákům neposkytoval téměř žádné krytí. Zmrazilo také elementární tanky a nákladní auta tam, kde přistály, což vytvořilo situaci, která se ukázala jako extrémně obtížná při vykládání a distribuci munice a zásob. Množství vysazených mariňáků ztěžovalo Japoncům minout své cíle. Provádět rozsáhlé obojživelné zkoušky bylo výhodné, ale jen do určité míry. Cvičení probíhalo s očekáváním, že plánované těžké námořní bombardování zničí většinu opevněných nepřátelských pozic, ale nikdo nemohl předvídat rozsah japonských tunelů nebo jak neúčinné bombardování bude. Proto divize, které se vylodily na Iwo

Jimě, musely improvizovat a přizpůsobit se.

Ačkoli se to zdálo nepravděpodobné, mariňáci útočící na Iwo Jimu pomalu porazili Japonce usazené na tomto ostrově o rozloze 8,1 čtverečních mil. Jakmile si americké síly uvědomily, že letecké a námořní bombardování před vyložením jednotek účinně nesnížilo počet japonských pevnůstek, námořní pěchota přizpůsobila nezbytné schéma manévru. Museli se spoléhat na jednotlivé mariňáky a malé bojové jednotky, aby rozbili nepřátelská opevnění, aby mohli postupovat vpřed. Mariňáci, kteří se podíleli na vítězství na Iwo Jimě, buď přišli přímo z výcvikového tábora, prošli omezeným nebo neúčinným výcvikem, nebo byli již opotřebováni bojem. Každý mariňák na Iwo Jimě však prošel výcvikem ve výcvikovém táboře, který z nich udělal efektivní střelce bez ohledu na jejich specializaci nebo povolání, a vybavil je nástroji, aby odolali útrapám války.

Individuální hrdinství, institucionální školení, nebo obojí?

Historici náležitě uznávají hrdinství jednotlivých mariňáků při útoku na Iwo Jimu. Co je zanedbáváno, je analýza toho, proč nebo jak by tak různorodá skupina mariňáků s nekonzistentním výcvikem mohla přinést tak pozitivní výsledek. Vyprávění z Iwo Jimy je plné příběhů o jednotlivých skutcích odvahy, které pomohly při postupu roty nebo praporu nebo zachránily život jednomu mariňákovi nebo celé jednotce. U každého zaznamenaného příběhu jsou četné činy statečnosti, které zůstaly nepoznané. Jak bylo uvedeno, Iwo Jima byla dostižena a japonský nepřítel odstraněn jednotlivými mariňáky postupujícími se svými jednotkami. Citace Medal of Honor a Silver Star obdržené za službu během bitvy na Iwo Jimě potvrzují tento styl manévru a vyzdvihují několik mužů, kteří uplatňovali strategii individuálního a malého bojového pohybu k rozbití nepřátelských opevnění a postupu vpřed. uspěl.

Například voják první třídy Douglas T. Jacobson, 4. divize námořní pěchoty, obdržel Medaili cti za to, že velel bazuce poté, co byl její

operátor zabit a kryl svou jednotku, když stoupali na kopec 38. Zničil také pozice kulometů, zaútočil na srub a mnohonásobné umístění pušek a pomáhal sousední společnosti v postupu. Zničil 16 nepřátelských pozic a zabil přibližně 75 Japonců. ⁸⁶

Desátník Harry C. Adams, 5. divize námořní pěchoty, byl vyznamenán medailí Silver Star za postup silnou palbou a zničení nepřátelské pevnosti demoliční náloží, což umožnilo jeho rotě postupovat. ⁸⁷

Vojín Wilson Douglas Watson, 3. divize námořní pěchoty, byl oceněn Medailí cti za své činy na Iwo Jimě. Vojín Watson sám přišpendlil nepřátelskou schránku, což umožnilo jeho četě postoupit ke svému cíli. Jeho četa se opět zastavila na úpatí kopce, takže Watson postupoval sám a 15 minut bojoval proti japonským jednotkám, což jeho četě umožnilo zdolat svah. ⁸⁸

Od příjezdu do výcvikového tábora až do promoce během druhé světové války byl narukovaný mariňák připraven na válečnou přísnost. Kvůli válečným potřebám to mohl být jediný výcvik, který mariňák dostal. Každý výcvikový cíl sloužil účelu znecitlivění a aklimatizaci rekrutů na extrémní podmínky, kterým budou čelit na bojišti. Plukovník Ardant du Picq před francouzsko-pruskou válkou poznamenal, že „cílem disciplíny je přimět muže bojovat, často navzdory sobě samým“. ⁸⁹ Bill D. Ross, korespondent námořní pěchoty přidělený na Iwo Jimu, se domníval, že úspěch nebo neúspěch závisí na „prvních kritických okamžicích a útok může proběhnout jakkoli, vše závisí na výcviku a disciplíně vojáků“. ⁹⁰ Generál Holland M. Smith a Percy Finch v Coral and Brass napsali, že „Mariňáci věřili, že jsou největší bojovou silou, protože jim to bylo vtoukáno do hlav ode dne, kdy se přihlásili. . . . Stavba námořního esprit de corps začala výcvikovým táborem, který byl bolestivě náročný. . . žádný mariňák nikdy nezapomněl na svůj úvazek ve výcvikovém táboře.“ ⁹¹ Kapitánka Bonnie Little, která byla zabita v akci na Tarawě a byla jí udělena Stříbrná hvězda a Purpurové srdce, poznamenala, že „Mariňáci mají způsob, jak vás vyděsit; ne

kvůli smrti, ale kvůli tomu, že neděláš svou práci." ⁹²

V článku pro časopis Journal of Contemporary History Hew Strachan poznamenal, že školení je proces, který umožňuje vytvářet sebedůvěru. Věřil, že typ výcviku, který námořní pěchota zavedla během výcvikového tábora, vytvořila psychologickou kapacitu prodloužit vrcholné fáze a překonat nízké fáze. To se podle Strachana dokončuje opakovaným cvičením a přísnou disciplínou. Tímto způsobem, když je racionální myšlení nemožné kvůli vyčerpání, jedinci reagují bez přemýšlení. Strachan také pojednává o efektivitě tréninku s bajonetem. I když tento způsob výcviku nebyl zodpovědný za tolik úmrtí jako střelná zbraň, poskytl rekrutům schopnost překonat hlavní bloky bojové účinnosti. ⁹³

Pokud jde o výcvik na bajonet a osobní boj s použitím juda nebo jiujitsu získaných ve výcvikovém táboře, Stephen Stavers napsal, že velitel může stěží očekávat skutečného útočného ducha nebo bez váhání útok, pokud se většina jeho mužů, postrádajících víru v jejich bojovou efektivitu, cítí bezpečněji, čím dále jsou od nepřítele. . . . Pokud si muž ležící na břiše v džungli je stejně jistý svou schopností bojovat ruka v ruce s nožem, kyjem, bajonetem nebo holýma rukama jako ve své schopnosti střílet, je méně pravděpodobné, že se bude děsit zvuků nebo další rozptýlení, aby střílel naslepo a prozradil svou pozici. ⁹⁴

Opakované boondocking připravilo mariňáky útočící na Iwo Jimu na jedinečný terén. Po přistání na Iwo museli opustit rampy a plahočit se vodou hluboko po kotníky uprostřed sopečného kalu; boondocking je připravil na tuto jedinečnou překážku.⁹⁵ Střelnice seznámila mariňáky s jejich zbraní a naučila je její extrémní důležitosti, což z ní udělalo rozšíření mariňáků a zajistilo, že bez ní nikdy nezůstanou. Zkušenost s prací na cílech také znecitlivěla rekruty na zvuk živé palby, což jim dalo schopnost fungovat na bojišti, aniž by je přehlušil hluk. Každý výcvikový prvek výcvikového tábora naučil rekruty překonat novou

výzvu nebo těžkosti tím, že se přizpůsobili, naučili se spoléhat na své spolubojovníky a dokázali věci, které se dříve považovaly za nemožné.

Přestože byl výcvik před naloděním částečně úspěšný, poukázal na potřebu vybavení a soudržné účasti, diskontinuitu počtu vojáků, kteří se účastnili, nesoulad ve výuce a nepodobné množství výcviku, který skutečně absolvovali ti, kteří byli plánováni na Iwo Jimu.⁹⁶ Zkoušky postrádaly realismus a náhradní trénink byl ve zprávách po akci většinou popsán jako mimořádně neuspokojivý. Je obtížné odhadnout, jaké procento vojáků absolvovalo náhradní výcvik nebo jakýkoli další výcvik po výcvikovém táboře kvůli nesrovnalostem ve zprávách a rozdílům v délce výcviku a zkušenostech instruktorů.⁹⁷ Výcvikový tábor však přijala drtivá většina námořní pěchoty. Rozhodující prvky disciplíny, důsledného cvičení, smyslu pro povinnost a ducha sboru byly vštípeny každému mariňákovi určenému na Iwo Jimu. Dodatečný výcvik neudělal mariňáka takticky lepšího na bojišti. Je to počáteční výcvik ve výcvikovém táboře, díky kterému je každý mariňák ochotný pokračovat v boji bez ohledu na to, co se děje.

Závěr

Závěrem lze říci, že výcvik ve výcvikovém táboře se ukázal jako důležitější než náhradní nebo specifický výcvik prováděný před Iwo Jimou. Tento koncept mění chápání, že výcvik námořní pěchoty byl standardizován na všech úrovních. Výcvik, který prováděla námořní pěchota, se měnil s instruktory a umístěními a lišil se v rámci jednotek, čet, rot a praporů. Otevírá studii mnoha otázkám, zda je tato situace charakteristická pro námořní pěchotu. Pokud ano, ukázalo se, že tomu tak bylo i v jiných angažmá, jako je Peleliu, Saipan, Tinian a Okinawa? To také vyvolává otázku, zda tato podmínka byla jedinečná pro druhou světovou válku, nebo zda ji lze použít i na jiné války, do kterých byli mariňáci zapojeni. Konečně to poskytuje příležitost postavit námořní

pěchotu vedle ostatních složek armády, aby se zjistilo, zda jsou základní indoktrinace mezi službami podobné nebo zda je výcvikový tábor námořní pěchoty charakteristický.

Historiografie se zmiňuje pouze o několika studiích, které kladou kvantitativní hodnotu příspěvku bootcampu, ale osobní svědectví mariňáků dokazují zásadní význam, který to hrálo v jejich bojové připravenosti. Naplnilo to smyslem pro povinnost a vytvořilo základní puškařské zásluhy, které vyprodukovaly dostatek jedinců k překonání škodlivých účinků ohně na bitevním poli Iwo Jimy. Pokud jde o specifický operační výcvik určený pro Iwo Jimu, obojživelné zkoušky byly neúplné, postrádaly realističnost a nepřítel nereagoval tak, jak si plánovači představovali. Náhradní výcvik byl neuspokojivý kvůli nesrovnalostem s instruktory, výukou a rozvrhem. Výcvik získaný během výcvikového tábora byl pro efektivitu mariňáků bojujících na Iwo Jimě důležitější. Byla to disciplína a esprit de corps vštěpované rekrutům, které dodaly vůli překonávat nepřekonatelné překážky a neochvějnou oddanost sobě navzájem a jejich sboru.

•1775•

Závěrečné poznámky

1. Existuje několik, ale některé pozoruhodné příklady jsou: Robert S. Burrell, *The Ghosts of Iwo Jima*, Williams-Ford Texas A&M University série vojenské historie (College Station: Texas A&M University Press, 2006); Victor Krulak, *First to Fight: An inside view of the US Marine Corps* (Annapolis, MD: Naval Institute Press, 1984); Karal Ann Marling a John Wetenhall, *Iwo Jima: Monuments, Memories, and the American Hero* (Cambridge, MA: Harvard University Press, 1991); Bernard C. Nalty a Danny J. Crawford, *Námořní pěchota Spojených států na Iwo Jimě: Bitva a vztyčování vlajky* (Washington, DC: Divize historie a muzeí, velitelství námořní pěchoty, 1995); a Richard Wheeler, *Krvavá bitva o Suribachi* (New York: Thomas Y. Crowell, 1965).

2. Iwo Jima byla vysoce chválena adm. Chesterem W. Nimitzem námořní flotily dne 16. března 1945: „Mezi muži, kteří bojovali na Iwo Jimě, byla neobyčejná odvaha běžnou ctností.“ Viz také Nalty a Crawford, *The United States Marines on Iwo Jima*, kde najdete informace o fotografii Josepha Rosenthala „Vlajka na Iwo Jimě“ v novinách z roku 1945, jako jsou *The Decatur (IL) Daily Review*, *The Lincoln (NE) Star*, *The Honolulu (HI) Inzerent*, *The New York Times* a časopisy *Time* and *Life* v únoru a březnu 1945.
3. Joseph Alexander tvrdí, že „vojska útočící na Iwo Jimu byla pravděpodobně nejschopnějšími obojživelnými silami, jaké svět viděl“. Joseph H. Alexander, *Closeing In: Marines in the Seizure of Iwo Jima* (Washington, DC: History and Museums Division, Headquarters Marine Corps, 1994), 3. George Garrand a Truman Strobridge uvádějí závěrečný argument, že úspěch mariňáků na Iwo Jima je „důkazem jeho odvahy, vysoce pokročilého stavu výcviku a spolehlivosti obojživelné doktríny, která se stala nedílnou součástí taktiky námořní pěchoty“. George W. Garand a Truman R. Strobridge, *Historie operací americké námořní pěchoty ve druhé světové válce*, sv. 4, *Western Pacific Operations* (Washington, DC: Historical Division, Headquarters Marine Corps, 1971), 737.
4. Jeter A. Isely a Philip A. Crowl, *The US Marines and Amphibious War: Its Theory and Its Practice in the Pacific* (Princeton, NJ: Princeton University Press, 1951), 475.

5. *3D divize námořní pěchoty Posílena: Iwo Jima Action Report, 31. října 1944–16. března 1945*, pt. 6 (San Francisco, CA: velitelství V. obojživelného sboru, 1945), 24; *Velitelství, Expediční jednotky, Task Force 56, G-3 Report of Planning, Operations: Iwo Jima Operation*, encl. B (San Francisco, CA: Headquarters Fleet Marine Force Pacific, 1945), 20, 37; a Kenneth W. Condit, Gerald Diamond a Edwin T. Turnbladh, *Pozemní výcvik námořní pěchoty ve druhé světové válce* (Washington, DC: Historická pobočka, G-3, velitelství námořní pěchoty, 1956), 192–94.
6. Robert S. Burrell, „Breaking the Cycle of Iwo Jima Mythology: A Strategic Study of Operation Detachment“, *Journal of Military History* 68, no. 4 (říjen 2004): 1143–45, <https://doi.org/10.1353/jmh.2004.0175>.
7. Breanne Robertson, ed., *Investigating Iwo: The Flag Raising in Myth, Memory, and Esprit de Corps* (Quantico, VA: Marine Corps History Division, 2019), 85–90.
8. Prohlášení učiněné FAdm Chesterem W. Nimitzem, aby vzdal hold mariňákům, kteří bojovali na Iwo Jimě. Viz „Komuniké č. 300, 16. března 1945“ v *Komuniké 301 až 600 ministerstva námořnictva a Komuniké tichomořské flotily, 6. března 1943 až 24. května 1945* (Washington, DC: Government Printing Office, 1946).

9. *Američtí mariňáci a obojživelná válka* podrobně popisuje výcvik vojáků, nalodění a zkoušky. Tyto podrobnosti zahrnují zkoušky začínající na podzim roku 1944. Zabývá se také vývojem obojživelné doktríny a jejím výcvikem až do útoku na Iwo Jimu. Isely a Crowl, *Američtí mariňáci a obojživelná válka*, kap. 3 a 10. *Pozemní výcvik námořní pěchoty ve druhé světové válce* poskytuje podrobné seznamy výcviku rekrutů, které zahrnují hlavní předměty, období střelnice před druhou světovou válkou a změny provedené během druhé světové války. Uvádí hodiny strávené na každém předmětu a cíle v každé dovednosti, ale neuvádí konkrétně, jak měli instruktoři spravovat tyto sekce nebo jak byl/měl být mezi novými rekruty zaveden esprit de corps. Condit, Diamond a Turnbladh, *Pozemní výcvik námořní pěchoty ve druhé světové válce* , 12–30, 158–94.
10. Condit, Diamond a Turnbladh, *Pozemní výcvik námořní pěchoty ve druhé světové válce* . Condit a Turnbladh jsou také spoluautory *Hold High the Torch: A History of the 4th Marines* (Washington, DC: Historical Branch, G-3 Division, Headquarters Marine Corps, 1960). Viz také několik děl, jejichž spoluautory nebo editací jsou Gerald Diamond, Edwin Turnbladh a další historici pro historickou pobočku námořní pěchoty v sérii *Historie operací americké námořní pěchoty ve druhé světové válce* (1958–1971).
11. Condit, Diamond a Turnbladh, *Pozemní výcvik námořní pěchoty ve druhé světové válce* , 9.
12. Garand a Strobridge, *operace v západním Pacifiku* , 737 .

13. Ve zprávě o zvláštní akci je uvedeno, že „naše ztráty v bitvě byly asi 30 procent z celé výsadkové síly. U pěších pluků se však tyto ztráty počítaly v průměru na 75 procent ve dvou útočných divizích a 30 procent na 3. divizi námořní pěchoty, původní síly pluku. Navíc ztráta klíčových zaměstnanců, zejména vedoucích, byla ještě vyšší. *Zpráva vylod'ovacích sil V. Phib Corps o kampani Iwo Jima* (San Francisco, CA: Headquarters V Amphibious Corps, 1945), 1.-12.
14. *3d Marine Division Posílena: Iwo Jima Action Report, 31. října 1944–16. března 1945* .
15. *3d Marine Division Posílena: Iwo Jima Action Report, 31. října 1944–16. března 1945* .
16. Isely and Crowl, *Američtí mariňáci a obojživelná válka* , 432.
17. *Zpráva vylod'ovacích sil V Phib Corps o kampani Iwo Jima* , 4.–5.
18. *Příloha King k operační zprávě čtvrté námořní divize, zpráva 4. ženijního praporu* (San Francisco, CA: velitelství V obojživelného sboru, 1945), 2; *Zpráva vylod'ovacích sil V Phib Corps o kampani Iwo Jima* , 2; a *příloha Mike k operační zprávě čtvrté námořní divize, Iwo Jima, zpráva 2. obrněného praporu obojživelníků* (velitelství, 2. prapor obrněných obojživelníků, flotila námořních sil Pacific, 1945), 3.
19. *Velitelství, Expediční jednotky, Task Force 56, G-3 Report of Planning, Operations: Iwo Jima Operation* , encl. B.
20. *Velitelství, Expediční jednotky, Task Force 56, G-4 Report of Logistics, Iwo Jima Operation* , vč. D (San Francisco, CA: Velitelství expedičních jednotek, Pátá flotila, 1945), 7.
21. Isely and Crowl, *Američtí mariňáci a obojživelná válka* , 458.
22. Condit, Diamond a Turnbladh, *Pozemní výcvik námořní pěchoty ve druhé světové válce* , 183.
23. Condit, Diamond a Turnbladh, *Pozemní výcvik námořní pěchoty ve druhé světové válce* , 186.

24. Toto náhradní výcvikové středisko bylo původně v New River, NC, a poté se přesunulo do Samoa až do července 1943, kdy bylo přesunuto do Camp Lejeune, NC. Teprve 21. července 1944 náhradní výcviková střediska vynechala válku v džungli a nahradila ji problémy s bunkry s důrazem na útoky na silně opevněné ostrovy. Před datem nalodění by se však tohoto školení zúčastnilo jen velmi málo náhradníků. Viz Condit, Diamond a Turnbladh, *Pozemní výcvik námořní pěchoty ve druhé světové válce* , 185; a zpráva vylod'ovacích sil V Phib Corps o kampani *Iwo Jima* , 2.
25. Condit, Diamond a Turnbladh, *Pozemní výcvik námořní pěchoty ve druhé světové válce* , 9.
26. Condit, Diamond a Turnbladh, *Pozemní výcvik námořní pěchoty ve druhé světové válce* , 9.
27. Maj Paul K. Van Riper, Maj Michael W. Wydo a Maj Donald P. Brown, *An Analysis of Marine Corps Training* (Newport, RI: Center for Advanced Research, Naval War College, 1978), 176–77.
28. Condit, Diamond a Turnbladh, *Pozemní výcvik námořní pěchoty ve druhé světové válce* , 165.
29. Condit, Diamond a Turnbladh, *Pozemní výcvik námořní pěchoty ve druhé světové válce* , 172–73.
30. Conrad C. Crane a kol., *Learning the Lessons of Lethality: The Army's Cycle of Basic Combat Training, 1918–2019* (Carlisle, PA: US Army Heritage and Education Center, 2019), 1–20.
31. Robert R. Palmer, Bell Wiley a William R. Keast, *Armáda Spojených států ve 2. světové válce: Pozemní síly armády – nákup a výcvik pozemních bojových jednotek* (Washington, DC: US Army Center of Military History, 1991), 1.
32. *Historické studie armádního letectva č. 49: Základní vojenský výcvik v AAF, 1939–1944* (Washington, DC: Historický úřad armádního letectva, velitelství armádních vzdušných sil, 1946).

33. Historické studie armádního letectva č. 49: Základní vojenský výcvik v AAF, 1939–1944 (Washington, DC: Historický úřad armádního letectva, velitelství armádních vzdušných sil, 1946).
34. Spickelmier, „Výcvik amerického vojáka během první a druhé světové války“, 100; a WF Craven a JL Cate, *The Army Air Forces in World War II, sv. 6, Muži v letadlech* (Washington, DC: Office of Air Force History, 1983), kap. 16, poskytují hodinový rozpis základního výcviku získaného v Jeffersonových kasárnách v říjnu 1940. Poznávají, že „jsou relevantní dvě postřehy – důraz na pěchotní předměty a absence výcviku se zbraněmi“ ohledně základního výcviku armády v té době. Crave and Cate, *The Army Air Forces in World War II* , sv. 6,530.
35. William R. Keast, *Major Developments in the Training of Enlisted Replacements* , Studie č. 32 (Washington, DC: Historical Section, US Army Ground Forces, 1946).
36. Spickelmier, „Výcvik amerického vojáka během první a druhé světové války“, 104.
37. *Historické studie armádního letectva č. 49: Základní vojenský výcvik v AAF, 1939–1944* , 11.
38. *Historické studie armádního letectva č. 49: Základní vojenský výcvik v AAF, 1939–1944* , 82. Viz článek pro podobné prohlášení o náhradním výcviku námořní pěchoty.
39. Cpl Gilbert P. Bailey, USMCR, *Boot: A Marine in the Making* (New York: Macmillan, 1944), 1. Existuje možnost, že tato práce obsahuje nějakou propagandu sboru, ale autor nenašel žádné důkazy, které by naznačovaly, že není faktická . I když jej v roce 1944 publikoval Macmillan, nikoli Headquarters Marine Corps, fotografie, které obsahuje, pořídil Cpl Edward J. Freeman a PFC John H. Birch Jr. ve spolupráci s Public Relations Office, Parris Island, SC. Neexistuje však žádná jiná zmínka o tom, že by kniha byla vydána s příslušností k námořní pěchotě, a je to osobní výpověď o zkušenostech jejího autora ve výcvikovém táboře.

40. "Boot Camp," *Leatherneck* 25, no. 5 (květen 1942): 5–29, 66.
41. Bailey, *Boot* , 75.
42. „Boot Camp“, 5–20, 22–23, 25–29, 66; Charles Edmundson, „Proč bojovníci bojují“, *Marine Corps Gazette* 28, no. 9 (září 1944): 2–10; Kapitán Clifford P. Morehouse, „Amphibious Training“, *Marine Corps Gazette* 28, no. 8 (srpen 1944): 34–43; Poručík Stephen Stavers, „Individual Combat Training“, *Marine Corps Gazette* 27, no. 1 (březen/duben 1943): 5–7; Plukovník Charles A. Wynn, „Mariňák je jiný“, *Marine Corps Gazette* 28, no. 5 (květen 1944): 13–15; EB Sledge, *With the Old Breed: At Peleliu and Okinawa* (New York: Presidio Press, 2007); Robert Leckie, *Helmet for My Pillow: From Parris Island to the Pacific* (New York: Bantam Books, 2010); Charles E. Baker, rozhovor s Tamika Jones, 30. září 2005, orální historie (sbírka Charlese E. Bakera, Projekt historie veteránů, American Folklife Center, Library of Congress); Frank Saffold Brown, rozhovor s Jackem Atkinsonem, 4. února 2005, orální historie (Sbírka Franka Saffolda Browna, Projekt historie veteránů, American Folklife Center, Library of Congress); a Bryan Leland Clark, rozhovor se Stephanie Leopard, 8. července 2004, orální historie (Sbírka Bryana Lelanda Clarka, Projekt historie veteránů, American Folklife Center, Library of Congress).
43. Krulák, *první do boje* , 167.
44. William Manchester, *Goodbye Darkness: A Memoir of the Pacific War* (Boston, MA: Little, Brown, 1980), 120.
45. Leckie, *Helma pro můj polštář* , 6.
46. Krulák, *první do boje* , 167.
47. Krulák, *první do boje* , 167.
48. Krulák, *první do boje* , 172.

49. PFC Franklin Sigler se po ztrátě velitele čety ujal velení tím, že zabil posádku nepřátelských děl pomocí granátů a následně zachránil tři další mariňáky. „Private First Class Franklin Earl Sigler, USMCR (Deceased),“ Recipients Medal of Honor Recipients námořní pěchoty, 2. světová válka, 1941–1945, webová stránka Divize historie námořní pěchoty, přístupné 1. prosince 2020. Viz také *Zpráva vylod'ovacích sil V Phib Corps na Iwo Kampaň Jima* .
50. Bailey, *Boot* , 31.
51. Bailey, *Boot* , 31.
52. Sáně, *se starým plemenem* , 12.
53. Sáně, *se starým plemenem* , 11.
54. Condit, Diamond a Turnbladh, *Pozemní výcvik námořní pěchoty ve druhé světové válce* , 9–30; a Elmore A. Champie, *Stručná historie náborového skladiště námořní pěchoty, Parris Island, Jižní Karolína 1891–1962* (Washington, DC: Historická pobočka, velitelství námořní pěchoty divize G-3, 1962), 10.–12.
55. Condit, Diamond a Turnbladh, *Pozemní výcvik námořní pěchoty ve druhé světové válce* , 19.–30.
56. Condit, Diamond a Turnbladh, *Pozemní výcvik námořní pěchoty ve druhé světové válce* , 12, 13, 22, 158–66, 172.
57. *Headquarters, Expeditionary Troops, Task Force 56*, G-4 Report of Logistics, Iwo Jima Operation, encl. D, 7.
58. Condit, Diamond, and Turnbladh, *Marine Corps Ground Training in World War II*, 178.
59. Van Riper, Wydo, and Brown, *An Analysis of Marine Corps Training*, 176.
60. Condit, Diamond, and Turnbladh, *Marine Corps Ground Training in World War II*, 180–82.
61. Condit, Diamond, and Turnbladh, *Marine Corps Ground Training in World War II*, 186.

62. Condit, Diamond, and Turnbladh, *Marine Corps Ground Training in World War II*, 185–90.
63. By the end of 1942, 3d Marine Division included the 9th, 12th, 19th, 21st, and 23d Marines; the 3d Special Weapons Battalion; the 3d Service Battalion; the 3d Medical Battalion; and the 3d Amphibian Tractor Battalion. All were located at Camp Elliott in San Diego, except the 21st and 23d Marines, which were at New River, NC. *The 3d Marine Division and Its Regiments* (Washington, DC: History and Museums Division, Headquarters Marine Corps, 1983), 1.
64. *The 3d Marine Division and Its Regiments*, 1.
65. David C. Fuquea, “Bougainville: The Amphibious Assault Enters Maturity,” *Naval War College Review* 50, no. 1 (Winter 1997): 113–14.
66. 1stLt Robert A. Arthur and 1stLt Kenneth Cohlma, *The Third Marine Division*, ed. LtCol Robert T. Vance (Washington, DC: Infantry Journal Press, 1948), 7–10.
67. *3d Marine Division Reinforced: Iwo Jima Action Report*, 31 October 1944–16 March 1945, pt. 1, 7.
68. 1stLt John C. Chapin, *The 4th Marine Division in World War II* (Washington, DC: History and Museums Division, Headquarters Marine Corps, 1976), 7.
69. Carl W. Proehl, ed., *The Fourth Marine Division in World War II* (Washington, DC: Infantry Journal Press, 1946), 58.
70. Isely and Crowl, *The U.S. Marines and Amphibious War*, 460.
71. Howard M. Conner and Keller E. Rockey, *The Spearhead: The World War II History of the 5th Marine Division* (Washington, DC: Infantry Journal Press, 1950), 3.
72. Morehouse, “Amphibious Training,” 35.
73. Conner and Rockey, *The Spearhead*, 19–23.

74. *Headquarters, Expeditionary Troops, Task Force 56, G-3 Report of Planning, Operations: Iwo Jima Operation*, encl. B, pt. 1 (San Francisco: Headquarters Fleet Marine Force Pacific, 1945), 21.
75. Garand and Strobridge, *Western Pacific Operations*, 737; and Isely and Crowl, *The U.S. Marines and Amphibious War*, 432.
76. *Headquarters, Expeditionary Troops, Task Force 56, G-3 Report of Planning, Operations: Iwo Jima Operation*, pt. 1, 20–21.
77. *V Phib Corps Landing Force Report on Iwo Jima Campaign*, 1–2.
78. LtCol Whitman S. Bartley, *Iwo Jima: Amphibious Epic* (Washington, DC: Historical Branch, G-3 Division, Headquarters Marine Corps, 1954), 36.
79. Condit, Diamond, and Turnbladh, *Marine Corps Ground Training in World War II*, 193.
80. *V Phib Corps Landing Force Report on Iwo Jima Campaign*, 1–3.
81. Barnard C. Nalty and Danny J. Crawford, *The United States Marines on Iwo Jima: The Battle and the Flag Raisings* (Washington, DC: History and Museums Division, Headquarters Marine Corps, 1995), 3.
82. Rathgeber, “The United States Marine Corps and the Operational Level of War,” 21.
83. Bartley, *Iwo Jima*, 474–75; *V Phib Corps Landing Force Report on Iwo Jima Campaign*, 3, 5; Proehl, *The Fourth Marine Division in World War II*, 149; Nalty and Crawford, *The United States Marines on Iwo Jima*, 3; and Isely and Crowl, *The U.S. Marines and Amphibious War*, chap. 10.
84. Proehl, *The Fourth Marine Division in World War II*, 149.
85. Isely and Crowl, *The U.S. Marines and Amphibious War*, chap. 10.
86. Proehl, *The Fourth Marine Division in World War II*, 15.
87. Cpl Harry C. Adams, Silver Star Medal citation, “USMC Silver Star Citations WWII (A),” U.S. Marine Corps WWII Silver Star Citations website, 13.

88. Pvt Wilson Douglas Watson, Medal of Honor citation, Congressional Medal of Honor Society (website).
89. Hew Strachan, "Training, Morale, and Modern War," *Journal of Contemporary History* 41, no. 2 (April 2006): 211–27, <https://doi.org/10.1177/0022009406062054>.
90. Bill D. Ross, *Iwo Jima: Legacy of Valor* (New York: Vanguard, 1985), 66.
91. Holland M. Smith and Percy Finch, *Coral and Brass* (New York: Charles Scribner's Sons, 1949), 57.
92. Ross, *Iwo Jima*, 69.
93. Strachan, "Training, Morale and Modern War," 211–27.
94. Stavers, "Individual Combat Training," 6.
95. Nalty and Crawford, *The United States Marines on Iwo Jima*, 3.
96. Arthur and Cohlma, *The Third Marine Division*, 7–10; Garand and Strobridge, *Western Pacific Operations*, 737; Isely and Crowl, *The U.S. Marines and Amphibious War*, 432; and Headquarters, *Expeditionary Troops, Task Force 56, G-3 Report of Planning, Operations: Iwo Jima Operation*.
97. *Velitelství, Expediční jednotky, Task Force 56, G-3 Report of Planning, Operations: Iwo Jima Operation*, pt. 1, 20–21; Condit, Diamond a Turnbladh, *Pozemní výcvik námořní pěchoty ve druhé světové válce*, 178; a Van Riper, Wydo a Brown, *An Analysis of Marine Corps Training*, 176.

MCU Press je členem

